

КУЛЬБАБКА

1. Прочитай загадку. Запиши відповідь.

Іван Олексенко

Сонечко в траві зійшло,
Усміхнулось, розцвіло,
Потім стало біле-біле
І за вітром полетіло.

2. Прочитай слова. Впиши пропущені букви.

В..т..р

т..п..л..нк..

к..льб..бк..

ж..к

д..щ

с..рд..т..с..

3. Прочитай казку. Обведи у тексті відповідь на запитання: хто заспокоював кульбабку?

Оксана Іваненко

КУЛЬБАБКА

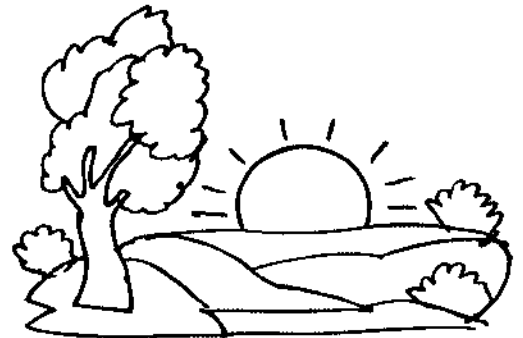
Почалося це тоді, коли висока тополя, що росте край дороги і бачить далеко-далеко навкруги, була маленькою, тоненькою тополинкою. Це було дуже багато років тому!

Але й тоді, як і тепер, щороку раптом сніг робився водою, і вона швидкими струмками наввипередки бігла вниз по долинах. І вже всі знали, що разом зі струмками біжить весна.

На небі сонце сміялося так, що не відповісти йому усмішкою було б просто нечемно. Тому всі ходили й сміялися.

І ось що трапилось, коли тополинка була ще маленькою й тоненькою, а після зими настала весна.

Струмки нишпорили по левадах, по луках, і один із них вирішив навіть побігати під землею. Там він усім сказав, що вже весна, і всіх переполошив.

Звичайно, зерням, що потрапили туди торік, було дуже нудно лежати. Куди не повернешся — скрізь земля: і згори, і вниз, і праворуч, і ліворуч. Навіть і повертатись було не варто, тому зернята лежали не рухаючись.

Але від струмка земля стала м'якою — швидше, швидше в невідомий сонячний світ! Потяглися з зерняток тонкі зелені паростки й обережно, щоб не забруднити своїх свіжих листочків, почали витикатися з чорної землі.

Вилізла й маленька кульбабка. Її насіння лежало глибше від інших, їй було далі йти. Коли вона вилізла, все вже навколо було зелене. Тільки такої ж кульбабки вона не побачила. Вона була одна.

— Добридень! — сказала вона привітно травичці. — Добридень! — сказала вона тополінці. — Добридень! — сказала вона сонцю.

— Чому ж ти не вітаєшся до мене, до вітру? — раптом почула вона сердитий голос, і їй ніби хтось штовхнув.

— Але ж я не бачу вас! — сором'язливо відповіла кульбабка. — Коли б я бачила вас так, як сонце, як тополю, як траву, я б, звичайно, і вас привітала.

— Хіба ти не знаєш, що я найдужчий у світі? — закричав вітер. — От захочу й зірву тебе і занесу ген-ген!

— Не треба мене рвати, вітре! — заговорила благально кульбабка. — Мені тут так добре, я познайомилася з усіма квітами й деревами, а коли ти зірвеш мене — я зав'яну, умру.

Та вітер не послухав, заметався, загойдав усі дерева й квіти.

— Пригинайся до землі! Пригинайся до землі! Тримайся міцніше, — шепотіла тополінка. — Ти така маленька, і стеблинка у тебе м'яка — він не зломить тебе. Тримайся міцніше.

І справді, нічого не вдіяв вітер із кульбабкою, повіяв, посердився і полетів собі, а вона стала тільки міцнішою. За ніч ще трошки піросла кульбабка, і ще трохи піросли всі квіти, що росли на луках, — медок, сон-квітка, дзвіночки, зірочки.

Стеріг їх поле старий жук. Вранці загудів він, і прилетіло в гості багато метеликів, бджіл, жуків.

